21/04/2022

Δημητριάδος Ιγνάτιος: “Καταντήσαμε γενεά άπιστη και διεστραμμένη”

Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Δημητριάδος και Αλμυρού

“Καταντήσαμε γενεά άπιστη και διεστραμμένη. Και είναι φορές, που περίτρομοι αναρωτιόμαστε: Άραγε, ο Χριστός μας «έως πότε ανέξεται ημών»;”. Αυτό τονίζει, μεταξύ άλλων, ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Δημητριάδος και Αλμυρού κ. Ιγνάτιος στο μήνυμά το για την Ακολουθία του Εσπερινού της Αποκαθηλώσεως της Αγίας και Μεγάλης Παρασκευής 2022.

“Σήμερα, όμως, που σιγούν τα πάθη μας και ειρηνεύουν τα πρόσωπά μας, Σε ικετεύουμε, Κύριε. Επίβλεψε από το ύψος του Σταυρού Σου, και άνοιξε μία χαραμάδα στην φτωχή μας ψυχή, για να τυπωθεί βαθειά μέσα μας η εικόνα της ανοιχτής αγκαλιάς Σου, για να νοιώσουμε το άγγιγμα της ασύλληπτης μακροθυμίας Σου. Να εισχωρήσει στην καρδιά μας, να μας συναρπάσει. Να πυρπολήσει την ύπαρξή μας με την ακατανίκητη επιθυμία να ακολουθήσουμε τον δικό Σου τρόπο και βηματισμό. Ενίσχυσέ μας, Κύριε, στο δυσκολο ανηφόρι της ζωής μας να πορευόμαστε με ανεξικακία και σπλάγχνα οικτιρμών, για να λαμπρυνθεί η ύπαρξή μας, για να βιώσουμε μία αυθεντική εμπειρία ανακαινισμού και ανάστασης”,

σημειώνει.

Αναλυτικά το μήνυμα:

Αγαπητοί μου πατέρες και αδελφοί, παιδιά μου εν Κυρίω αγαπημένα.

Αν υπάρχει μία ημέρα στο χρόνο, που οι ψυχές μας αναβλύζουν τα πιο καθαρά και αγνά μας αισθήματα, δεν είναι άλλη από τη Μεγάλη Παρασκευή. Σιγούν τα πάθη, ειρηνεύουν τα πρόσωπα, και μαλακώνουν οι καρδιές μπροστά στον Εσταυρωμένο. Μία γόνιμη συντριβή μάς πληγώνει λυτρωτικά, κι άλλο δεν επιθυμούμε, παρά να απολησμονηθούμε μακρυά από κάθε βιοτική μέριμνα, να βιώσουμε σε όλο του το μεγαλείο το θείο Πάθος, να προσεγγίσουμε και να δοξάσουμε «την άφατον Αυτού μακροθυμίαν». Συγκλονίζει τα σύμπαντα αυτή η διάσταση της θείας αγάπης. Και αναμφίβολα, δονεί αφυπνιστικά τη νωθρή μας συνείδηση, και σφραγίζει ανεξίτηλα τον πυρήνα της ύπαρξής μας, το ιερό άκουσμα, που επαναλαμβάνεται στους ύμνους, αλλά και στο τέλος και των δώδεκα ευαγγελικών περικοπών της Μεγάλης Πέμπτης: «Δόξα τη μακροθυμία Σου, Κύριε».

Πράγματι, ιλιγγιά ο νους μας εμπρός στην απροσμέτρητη ανεξικακία του Χριστού μας, καθώς φοβερά και παράδοξα διαδραματίζονται από τον κήπο της Γεθσημανή ως το Γολγοθά. Και αυτή ακόμη η ημέρα της Κρίσεως, ίσως, θα είναι λιγότερο φρικτή από τη Μεγάλη Παρασκευή, επειδή τότε ο Θεός θα κρίνει τον άνθρωπο, ενώ σήμερα ο άνθρωπος κρίνει τον Θεό του, ο παραβάτης τιμωρεί τον Αναμάρτητο. Το θνητό πλάσμα «κινεί την πτέρναν» κατά του Ζωοδότου. Ουδέποτε συντελέστηκε στη γη τέτοια αδικία, με τον πιο Αθώο ως κατηγορούμενο, με τον πιο παράφρονα όχλο ως κριτή. Όμως, ο Ιησούς μακροθυμεί.

Προδίδεται «αντί τριάκοντα αργυρίων» από τον μαθητή Του, και παραδίδεται στα χέρια των ανόμων, αλλά δεν διαμαρτύρεται. Περιφρονείται, αλλά σιωπά. Λοιδωρείται, και δεν ανταποδίδει. Πάσχει, και δεν απειλεί. Ραπίζεται από τους δούλους Εκείνος που κυβερνά τα σύμπαντα, αλλά υπομένει. Χλευάζεται με ακάνθινο στεφάνι και κόκκινη χλαμύδα, Εκείνος που περιβάλλει με νεφελώματα και αστέρια το στερέωμα, αλλά «ως αμνός άκακος ουκ ανοίγει το στόμα αυτού». Βασανίζεται Εκείνος που ήλθε να μας λυτρώσει από τη θλίψη. Δοκιμάζει «όξος μετά χολής μεμιγμένον» Εκείνος που γλύκανε το πικρό μυστήριο της ζωής μας, αλλά δεν δυσανασχετεί. Θα μπορούσε να παρατάξει περισσότερες από δώδεκα λεγεώνες αγγέλων να Τον υπερασπιστούν, θα μπορούσε να τους συντρίψει όλους «ως σκεύη κεραμέως», όμως υπομένει και μακροθυμεί στην αχαριστία του ευεργετημένου λαού Του. Ακόμη και την πιο οδυνηρή στιγμή της ζωής Του, στο Σταυρό, όταν βαραίνει εξουθενωτικά επάνω Του η πανανθρώπινη αμαρτία, Εκείνος βιώνει την ανώτατη ανεξικακία για το παραστρατημένο πλάσμα Του. Αγαπά και

προσεύχεται για τους σταυρωτές Του: «Πάτερ, άφες αυτοίς, ου γαρ οίδασι τί ποιούσιν». Αντιπαρατάσσει στην άβυσσο της ανθρώπινης κακίας το μεγαλείο της θείας συγγνώμης, στη σκληρότητα των θεοκτόνων, το έλεος και την ευσπλαγχνία. Κανείς δεν είχε ως τότε φανταστεί ότι θα πρέπει όχι μόνο να ανεχόμαστε και να συγχωρούμε, αλλά και να προσευχόμαστε για τους εχθρούς μας.

Έκτοτε, το ρολόι της ανθρωπότητας μετράει τους χρόνους και τους καιρούς, οι εποχές αλλάζουν, αλλά Εκείνος, ο Εσταυρωμένος, παραμένει «Οικτίρμων και ελεήμων». Συνεχίζει μέσα στους αιώνες να μακροθυμεί, όταν καθημερινά Τον ξανασταυρώνουμε με τις αστοχίες και τα πάθη μας, με την απύθμενη κακία και σκληροκαρδία μας. Περίσσεψε πια η αγριότητα πάνω στην πολύπαθη γη μας. Οι επιλογές μας είδαμε να σπέρνουν τον πόνο και την απόγνωση, και άλλοτε την προσφυγιά και την ορφάνεια. Καταντήσαμε γενεά άπιστη και διεστραμμένη. Και είναι φορές, που περίτρομοι αναρωτιόμαστε: Άραγε, ο Χριστός μας «έως πότε ανέξεται ημών»; «Ουκ εις τέλος οργισθήσεται, ουδέ εις τον αιώνα μηνιεί», μας παρηγορεί ο στίχος του ψαλμωδού. Βέβαια, η θεία Του ανοχή δεν αμνηστεύει την ανομία μας, αναβάλλει όμως την εκδήλωση της θείας οργής. Βραδύνει τη διαδικασία της δίκαιης τιμωρίας μας, μεθοδεύοντας την πορεία μας προς τη λύτρωση. Περιμένει ο Ιησούς τη μετάνοιά μας, τη συναίσθηση των αμαρτημάτων μας, την επανόρθωση των αδικιών μας. Μας δίνει απλόχερα χρόνο επιστροφής στην πατρική αγκαλιά Του.

Πρώτιστα, όμως, μας προσφέρει το ξεκάθαρο, απόλυτο, και ζωντανό παράδειγμά Του, ώστε να αντιμετωπίζουμε τη σκληροκαρδία με την ταπεινή αγάπη, το κακό με την ανεξικακία, το συμφέρον με την ανιδιοτέλεια. Να χωρούμε τα πάντα και να συγχωρούμε, να πορευόμαστε με πνεύμα φιλαλληλίας και καταλλαγής στην καθημερινότητά μας, να αγαπάμε αδιακρίτως όλους. Εκείνος, αγαπά με την ίδια αγάπη αυτόν που Τον εγκαταλείπει και αυτόν που Τον αποζητεί, αυτόν που Τον υπακούει και αυτόν που Τον αρνείται. Ανατέλλει τον ήλιο «επί δικαίους και αδίκους». Στέλνει τη βροχή, και δίνει τα άνθη και τα αγαθά της γης, και σε όσους Τον ευλογούν και σε όσους Τον αποστρέφονται. Προσεύχεται για τους φίλους αλλά και για τους σταυρωτές Του. Άραγε, εμείς, τα άθλια και ταπεινά πλάσματα, που βαραίνει επάνω μας ασήκωτη η ενοχή, δεν έχουμε την υποχρέωση να φερόμαστε όπως Εκείνος; Με δέος στεκόμαστε αυτή την ώρα μπροστά Του, και με συντριβή ομολογούμε:

“Κύριε, «ημάρτομεν, ηνομήσαμεν, ηδικήσαμεν ενώπιόν Σου, ουδέ συνετηρήσαμεν, ουδέ εποιήσαμεν, καθώς ενετείλω ημίν». Και όμως, Εσύ μακροθυμείς. Συνεχίζεις να μας συγχωρείς, οποιαδήποτε και αν είναι τα κρίματά μας, οσεσδήποτε οι ενοχές μας. Συνεχίζεις να μας καλύπτεις με την ανεξικακία και την αγάπη Σου, να

αγκαλιάζεις με τα απλωμένα στο Σταυρό πανάχραντα χέρια Σου όλα τα σημεία της γης και του ουρανού. Μετράμε, Κύριε, στοχαστικά σήμερα την απόσταση που χωρίζει τη δική μας νοοτροπία από το δικό Σου παράδειγμα, και συνειδητοποιούμε πόσο φτωχοί σε πνευματικό βίωμα είμαστε, πόσο ελάχιστοι σε πίστη, πόσο άδειοι από αγάπη. Εύκολοι σε εκδίκηση, φειδωλοί σε συγχωρητικότητα, διστακτικοί να αγαπήσουμε όσους μας πληγώνουν, παγιδευμένοι στη λογική μας και στα συναισθήματά μας. Νοιώθουμε να μαίνεται ανεξέλεγκτα μέσα μας τις περισσότερες φορές η πυρκαγιά της οργής και της ανταπόδοσης.

Σήμερα, όμως, που σιγούν τα πάθη μας και ειρηνεύουν τα πρόσωπά μας, Σε ικετεύουμε, Κύριε. Επίβλεψε από το ύψος του Σταυρού Σου, και άνοιξε μία χαραμάδα στην φτωχή μας ψυχή, για να τυπωθεί βαθειά μέσα μας η εικόνα της ανοιχτής αγκαλιάς Σου, για να νοιώσουμε το άγγιγμα της ασύλληπτης μακροθυμίας Σου. Να εισχωρήσει στην καρδιά μας, να μας συναρπάσει. Να πυρπολήσει την ύπαρξή μας με την ακατανίκητη επιθυμία να ακολουθήσουμε τον δικό Σου τρόπο και βηματισμό. Ενίσχυσέ μας, Κύριε, στο δυσκολο ανηφόρι της ζωής μας να πορευόμαστε με ανεξικακία και σπλάγχνα οικτιρμών, για να λαμπρυνθεί η ύπαρξή μας, για να βιώσουμε μία αυθεντική εμπειρία ανακαινισμού και ανάστασης. Σου το ζητάμε ταπεινά, αυτή την ώρα, που με της καρδιάς μας τη ζέουσα πίστη, και με της άδολης λατρείας μας τα δάκρυα, αναφωνούμε: Μακρόθυμε, ανεξίκακε, ακατάληπτε Κύριε, δόξα Σοι! Δείξον ημίν και την ένδοξόν Σου Ανάστασιν!”.

Μετά πολλής πατρικής αγάπης,

Ο ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΗΣ ΣΑΣ

† Ο ΔΗΜΗΤΡΙΑΔΟΣ ΙΓΝΑΤΙΟΣ